

Eglė Dragūnaitė

Tauragės r. Žygaičių gimnazijos 8 kl.

Mokytoja Rasa Klymantienė

Taika prasideda mamos glėbyje

Dažnai galvojame, kad taika – tai tik karų nebuvimas, politiniai susitarimai ar tyla, tvyranti tarp konfliktuojančių valstybių. Tačiau tikroji taika prasideda kur kas anksčiau – ne valstybių sienose ir ne pasirašytuose dokumentuose, o žmogaus širdyje. Posakis „Taika prasideda mamos glėbyje“ atskleidžia paprastą, tačiau labai svarbią tiesą: žmogus pirmąjį saugumo, meilės ir pasitikėjimo pasauliu jausmą patiria šeimoje.

Pirmiausia, mamos glėbys yra viena pirmųjų vietų, kurioje vaikas pasijunta saugus. Kūdikį raminant, apkabinant ir mylint, jis pamažu mokosi pasitikėti ne tik savo artimaisiais, bet ir aplinkiniu pasauliu. Šis saugumo jausmas tampa tarsi nematomas pamatas, ant kurio vėliau kuriamas žmogaus santykis su kitais. Vaikas, patyręs meilę ir supratimą, mokosi ne tik priimti rūpestį, bet ir pats juo dalytis. Jis supranta, kad sunkumus galima spręsti ne pykčiu ar smurtu, o pokalbiu, kantrybe ir pagarba. Taigi tai, ką žmogus pirmiausia patiria artimiausių žmonių glėbyje, gali tapti jo elgesio su visu pasauliu atspindžiu.

Be to, mama dažnai tampa pirmąja mokytoja, padedančia vaikui suprasti užuojautos, atleidimo ir pagarbos prasmę. Vaikas mokosi ne iš gražių žodžių, o iš to, ką mato kasdien. Jeigu šeimoje gebama išklaudyti, atsiprašyti, atleisti ir gerbti vienas kitą, šios vertybės natūraliai tampa ir vaiko gyvenimo dalimi. Šeimą galima palyginti su mažu pasauliu, kuriame žmogus pirmą kartą mokosi gyventi tarp kitų: susitarti, išklaudyti, suprasti kitokį požiūrį ir spręsti nesutarimus. Todėl taikos kūrimas pasaulyje prasideda nuo labai paprastų, kasdienių dalykų – nuo to, kaip kalbamės su artimiausiais žmonėmis, kaip juos apkabiname ir kaip elgiamės tada, kai nuomonės išsiskiria.

Tačiau mamos glėbys nėra tik fizinė vieta. Tai simbolis namų, kuriuose žmogus jaučiasi priimtas toks, koks yra. Pasaulyje, kuriame netrūksta nerimo, neapykantos ir konfliktų, toks saugumo jausmas tampa ypač svarbus. Žmogus, žinantis, ką reiškia būti mylimam, gali pats tapti ramybės šaltiniu kitam. Galbūt vienas apkabinimas nepakeis pasaulio, tačiau jis gali pakeisti vieno žmogaus dieną, o vieno žmogaus gerumas – kito žmogaus elgesį. Taip taika plinta tyliai, iš žmogaus į žmogų.

Apibendrinama galiu teigti, kad taika nėra kažkas tolimo ir nepasiekiamo. Ji prasideda nuo mažų dalykų – nuo švelnaus prisilietimo, nuo ištarto „aš esu šalia“, nuo gebėjimo išklaudyti ir atleisti. Mamos glėbys yra pirmoji šventovė, kurioje žmogus gali išmokti meilės, pasitikėjimo ir gerumo. Galbūt todėl tikroji taika pasaulyje prasideda ne nuo didžiųjų valstybių sprendimų, o nuo mažo vaiko, kuris mamos glėbyje pirmą kartą pajunta, kad pasaulis gali būti saugus. O iš tokio jausmo gali išaugti žmogus, kuriantis taiką ne tik savo namuose, bet ir visame pasaulyje.

Ieva Alisa Žmuidaitė

Kauno Petrašiūnų progimnazijos 8a kl.

Mokytoja Inga Buinauskienė

Rašinys

Taika prasideda motinos glėbyje

Taika – tai ne tik karo nebuvimas. Taika reiškia saugumą, ramybę, pagarbą kitam žmogui ir galimybę gyventi nebijant dėl savo ateities. Tačiau pasaulyje vis dar vyksta karai, kuriuose kenčia nekalti žmonės, ypač vaikai. Todėl kyla klausimas: iš kur prasideda taika? Manau, kad ji gali prasidėti nuo motinos glėbio, nes būtent šeimoje žmogus pirmą kartą išmoksta mylėti, rūpintis kitu ir spręsti konfliktus be smurto.

Motina vaikui yra vienas svarbiausių žmonių gyvenime. Motinos glėbys vaikui suteikia saugumo ir ramybės jausmą. Šeimoje, kurioje problemos sprendžiamos kalbant, o ne rėkiant ir smurtaujant, vaikas išmoksta gerbti kitus ir taikiai spręsti konfliktus. Todėl motinos glėbys yra pirmoji vieta, kur žmogus patiria tikrąją taiką ir saugumą.

Deja, ne visi vaikai gali augti saugiai. Šiandien apie karą girdime labai dažnai. Rusijos pradėtas karas prieš Ukrainą privertė daugybę šeimų palikti savo namus. Vaikai turėjo atsisveikinti su savo draugais, mokyklomis ir įprastu gyvenimu. Kai kurios motinos su vaikais turėjo bėgti į kitas šalis ir stengtis jiems suteikti bent šiek tiek ramybės ir saugios kasdienybės. Panašiai buvo ir per Antrąjį pasaulinį karą, kai motinos saugojo vaikus nuo bombardavimų, bado ir smurto. Jos darė viską, kas buvo įmanoma tuo metu, kad išsaugotų vaikų gyvybes ir suteiktų jiems viltį gyventi gražesniame, taikesniame pasaulyje, nei tuo metu gyveno. Tai parodo, kokia stipri yra motinos meilė ir noras apsaugoti savo vaiką.

Taikaus, šviesaus, kupino meilės ir vilties pasaulio troškta ne tik motinos. Kiekvienas žmogus gali prisidėti prie tokio pasaulio kūrimo: gerbti kitus, atsiprašyti, padėti silpnesniam ir konfliktus spręsti pokalbiu, o ne smurtu. Todėl posakis „Taika prasideda motinos glėbyje“ primena, kad taikos pagrindas yra meilė, užuojauta, pagarba ir supratimas. Jei šių vertybių mokomės nuo pat vaikystės, užaugę galime kurti taikesnį pasaulį.

Adriana Malevska

Šalčininkų r. Butrimionių Anos Krepšul gimnazijos 8 kl. mokinė
Mokytoja Viktorija Liubkevič

Taika prasideda mamos glėbyje

Nuo pat vaikystės mama man buvo žmogus, pas kurį galiu ateiti, kai kažkas negerai. Kai buvau maža, užtekdamo jos apkabinimo, kad pasijusčiau saugi. Dabar esu vyresnė ir, aišku, ne dėl kiekvienos problemos bėgu pas mamą. Kartais net nenoriu pasakoti, kas atsitiko. Bet ji kažkaip vis tiek supranta, kai man liūdna.

Prisimenu vieną dieną, kai grįžau iš mokyklos labai nusiminusi. Buvau susipykusi su drauge. Tuo metu man atrodė, kad ji pasielgė labai neteisingai ir aš tikrai pirma neatsiprašysiu. Papasakojau viską mamai ir tikėjausi, kad ji pasakys, jog aš teisi. Bet mama pasakė visai ką kita: „O tu pabandyk pagalvoti, kaip ji jautėsi.“ Iš pradžių net supykau, nes nenorėjau apie tai galvoti. Vėliau supratau, kad ir aš pasakiau draugei tai, ko nereikėjo sakyti. Kitą dieną mes pasikalbėjome ir susitaikėme. Gal tai labai paprasta istorija, bet aš ją prisimenu. Mama man nepasakė, kas teisingas, o kas kaltas. Ji privertė mane pažiūrėti į situaciją kito žmogaus akimis. Man atrodo, kad būtent to dažnai trūksta žmonėms. Mes norime įrodyti savo tiesą, supykstame, įžeidžiame kitą, o paskui jau būna sunku pasakyti paprastą žodį „atsiprašau“. Aišku, su mama irgi kartais susipykstame. Būna, kad nesutinku su ja, supykstu, užsidarau savo kambarį ir galvoju, kad ji manęs visiškai nesupranta. Bet pyktis praeina. Tada suprantu, kad net po ginčo galiu prie jos prieiti, pasikalbėti ar tiesiog apsikabinti. Man tai ir yra ramybė – žinojimas, kad yra žmogus, pas kurį visada gali sugrįžti.

Taika yra ir tada, kai klasėje niekas nesityčioja iš kito, kai draugės po ginčo sugeba susitaikyti, kai šeimoje žmonės kalbasi, o ne tik pyksta.

Todėl aš tikiu, kad didelė taika prasideda nuo labai mažų dalykų. Kartais – nuo vieno gero žodžio. Kartais – nuo „atsiprašau“. O kartais ji tiesiog prasideda mamos glėbyje.